

holder et stort antal mennesker »parkeret«, dømt til dødelighed. Det er dels voksne, der må gå rundt og lave ingenting, dels børn og unge, som er i samme situation, hvorved de bortøder nogle af deres bedste indlæringsår, et tab, det næsten bliver umuligt senere i deres liv at genoprette. Vi udskyder dette problem gang på gang, og værre og værre bliver det.«

Så stillede jeg indenrigsministeren to spørgsmål. Jeg har ikke fået svar på dem, men jeg betragtede – og det vil indenrigsministeren muligvis i sin svartale kunne bekræfte – fremsættelsen af lovforslaget som en slags svar og føler mig derved fyldestgjort i den korrespondance.

Jeg er helt overbevist om, at indenrigsministeren og en række af ordførerne, og det gælder altså også CD, deler de betragtninger, som jeg her forsøgte på min egen svage måde at gøre rede for, og derfor fremgår det jo også helt naturligt, at vi kan støtte det foreliggende lovforslag fuldt ud. Jeg kan ikke lade være med at udtrykke en dyb beklagelse – jeg vil næsten sige sorg – over den i hvert fald på dette område genskabte VKZ-alliance. Jeg græmmes, når jeg tænker på, at de mange mennesker, jeg kender, der stemmer konservativt og venstre, skal være repræsenteret ved de indlæg, vi har hørt i dag fra de to partier.

Selvfølgelig skal man respektere hinandens meninger, og motiverne har jeg ikke noget som helst at indvende mod, men jeg er lykkelig over at kende mange medlemmer af de partier, som ville have ønsket helt andre taler holdt, og jeg græmmes ikke mindre over det, fordi jeg kender de to ordførere som normalt varme mennesker. Derfor føler jeg altså, at der er noget populistisk og opportunistisk i den fremtræden, vi har hørt her, som er dybt beklageligt, men det må man altså også leve med.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg kender til gengæld ikke så mange mennesker, der stemmer på Centrum-Demokraterne, men dem, jeg kender, tror jeg nærer en dyb mistillid til, at Centrum-Demokraterne, som gik ind i regeringsdannelsen nærmest med afsky for Socialistisk Folkeparti, nu har taget dem og endda også Enhedslisten ind i forlig. Det synes jeg er langt, langt mere betænkeligt end det, hr. Arne Melchior lige fremførte heroppefra.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Det var i anledning af hr. Arne Melchiors sidste bemærkninger. Hr. Arne Melchior kunne ikke forstå den holdning, der lå bag de synspunkter, som jeg og også Venstres ordfører, forstod jeg, havde givet udtryk for her, efter det kendskab, som hr. Arne Melchior ellers havde både til mennesker, der stemte konservativt, og også til de to ordførere. Det er jeg selvfølgelig ked af, for jeg synes ikke, at vi i dag fra talerstolen har givet udtryk for noget som helst ubehageligt over for de bosniere, som er i landet.

Jeg har normalt i udlændingepolitik som i mange andre ting selv det princip, når jeg skal se, om en lovgivning er rimelig eller urimelig, at jeg prøver at forestille mig, at det var mig selv, der var i situationen, og det kan selvfølgelig være svært indimellem.

Derfor var det meget bevidst, at jeg startede min ordførelse, som også hr. Arne Melchior hørte, med at spørge: Hvad nu hvis det var Danmark, der var i den situation, at vi var i borgerkrig, og danskere flygtede og fik ophold i et Balkanland? Hvad ville vi selv synes var rimeligt? Jeg tror, at vores første tanke akkurat ligesom bosniernes var at sige tak, fordi vi havde fået ophold her. Det var dejligt, for der var frygteligt dér, hvor vi var. Men den næste tanke, som jeg i hvert fald ville have, og som jeg tror et stort flertal af alle danskere ville have, var, at det ville være helt naturligt, hvis det var et midlertidigt ophold i hvert fald i en betydelig længere årrække end 2 år, således at hvis borgerkrigen sluttede i Danmark i løbet af 3, 4, 5 eller 6 år, sagde man tak, fordi man havde kunnet være der, tak for den uddannelse, man havde fået, tak for det job, man eventuelt havde haft, men nu vendte man tilbage til Danmark.

Jeg har prøvet at sige i hele min ordførelse, at det synes jeg er det naturlige. At det skulle være umenneskeligt eller en underlig populistisk holdning, har jeg utrolig svært ved at fatte.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg er forfærdelig ked af, at hr. Arne Melchior skal sørge over mig. Jeg ved ikke, hvordan jeg kan genoprette det, men jeg må jo sige det, jeg mener er det rigtige. Det ved jeg også at hr. Arne Melchior har god forståelse for, og derfor bringer hr. Arne Melchior mig sorg, når hr. Arne Melchior beskylder mig for populisme. Det ved hr. Arne Melchior godt ikke passer. Jeg har væ-